

[Melchior.]

muligt for en række af disse private kunstsamlere at samle noget som helst. Det er altså en halv sandhed og derfor godt på vej til en stor usandhed at fremstille det, som om de ting bare er kommet, indtil nogle fandt på, at det kunne de indkøbe.

Jeg vil gerne også for det fuldstændige billedes skyld erindre om, hvad vi kan læse i fremsættelsestalen, at museumsstøtten, som nu pludselig er kommet i fokus igen, omfatter ikke mindre end 76 kulturhistoriske museer og 23 kunstmuseer. Jeg ved ikke, om fremskridtspartiet tænker sig, at de skal til auktion, eksporteres eller et eller andet. De er der nu engang, hvad enten de er blevet til på den ene eller den anden måde, men de bliver ikke ved med at være der, og kvaliteten af de ting, der findes, nedbrydes, som vi har hørt i en tidligere ordførertale, hvis samfundet ikke vil tage dem under sine vinger, og det samme gælder slotte, kirker og andre bygninger, som vi netop, som en tidligere taler her sagde, ikke ville være foruden. Jeg vil derfor advare imod den forenkling, der ser ud til at være kommet på mode nu.

Det er sjovt at høre, at den kommunistiske ordfører vil give meget mere støtte til kunsten. I det hele taget vil man, hver gang der er tale om tilskudslove, gerne give meget mere. Det er også en smuk intention — hvem vil ikke gerne give? — men i finanslovdebatten sagde hr. Knud Jespersen altså, at Danmark havde det højeste skattetryk, jeg ved ikke, om han sagde i verden, eller i Europa, eller hvilke lande han nævnte, men han klagede over det høje skattetryk, men samtidig vil man altså, hver gang der er tale om tilskud, der skal tages af statskassen alligevel være veldædig. Det vil vi alle sammen gerne, men det kan altså bare kun forøge skattetrykket.

Modsat dette siger retsforbundet, at fordi man ikke kan støtte alt det, man gerne vil støtte, og som der muligvis er behov for at støtte, så skal man slet ikke støtte noget. Det viser folketingets bredde, at den ene vil støtte det hele ud af et fuldt hjerte og en fuld tegnebog, og den anden vil slet ikke støtte noget, fordi man risikerer, at man ikke kan støtte det hele, og så vil man hellere skære det hele væk. Det er hverken godt for privat veldædighed eller for statens

ansvarsbevidsthed at anlægge den slags principper.

Hr. Lindholt har noteret, at respekten for danskheden er faldende ude i verden. Jeg ved ikke, i hvilke statistikker han har aflæst det. Jeg kommer også lidt uden for landets grænser — nu ved jeg ikke, hvilke kredse vi hver for sig opsøger — men jeg har ikke lagt mærke til, at respekten for danskheden eller det danske sprog, som de andre bare ikke kan lide at tale, skulle være faldende. Nej, sandheden er, at vi alle står i gæld til kunstnerne gennem tiden og også til nutidens kunstnere. Det er dem, der viser vejen ind i fremtiden både for enkeltpersoner, for privatpersoner, for politikere og for forretningsfolk. Jeg vil erindre om, at da der ved en lejlighed var debat om kunstfonden og en hr. Rindal deltog meget i denne, så benyttede han ved en lejlighed det udtryk, at kunstfonden skulle være udtryk for kejserens nye klæder. Han mente vel nok, at det var et genialt udtryk, han dér havde fundet på, og glemte at tænke på, at det var netop en af kunstnerne, som han stod i gæld til med dette udtryk. Sådan står vi alle i gæld til kunstnerne, og det ville være helt tabeligt at sige, at de bare kan sejle deres egen sø og være tuberkuløse og have lapper på bukserne, for så laver de bedre kunst. Det skulle vi være kommet forbi i vor tid.

K. Helveg Petersen (RV):

Ja, så vikler vi os alligevel ind i en større debat. Jeg havde regnet med, at vi kunne gemme den, til vi fik den beretning, som ministeren har stillet i udsigt, men lad os tage denne lille forprøve. Det er nemlig udmærket, at vi får nogle diskussioner af sådan almen karakter, og det gør heller ikke noget, om vi taler durk forbi hinanden, hvad vi har gjort i en klækkelig udstrækning. Vi kan ikke få en debat, når det drejer sig om noget så flydende og vanskeligt at definere som kunst og kunstnerisk udvikling, der giver nogen udtømmende klaring.

Hvad vi nu kan få fra dette udvalg og fra ministeren, skal vi altså tage ind i vore videre overvejelser. For mig er noget af det mest afgørende, at vi får en fornuftig og rimelig diskussion om det, som nogen har været inde på i lidt lidenskabelige vendinger, centralisering kontra decentralisering.

Der blev sagt her fra hr. Børge Pedersen,